

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. Q.**
e.č. X
st. příslušnost X
pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 22. 5. 2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019,
č.j. OAM-282/ZA-ZA11-ZA15-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č.j. OAM-282/ZA-ZA11-ZA15-2019, e. č. X, X (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o nepřípustnosti podané žádosti o mezinárodní ochranu a o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení, zejména údajů k podané žádosti ze dne 19. 3. 2019 a pohovoru k žádosti uskutečněnému dne 25. 3. 2019.
3. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným vyplývá, že žalobce opustil Írán v roce 2016 a přes Turecko se dostal do Řecka, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Odtud odjel do Spolkové republiky Německo a následně požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V Řecku žil v uprchlických táborech na ostrově Xios a u Athén. Byl mu tam udělen azyl a dostal doklady na dobu tří let. K poměrům v Řecku uvedl, že je tam nepořádek, chaos a nelze tam pracovat. Lidé tam nemají práci a mají hlad. Žalobce má diagnostikovaný posttraumatický syndrom. Žádá o mezinárodní ochranu v ČR, protože tu chce žít v bezpečí.
4. Žalovaný dále odkázal na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 (dále jen „nařízení Dublin III). Žalovaný zjistil z informace azylového úřadu Řecké republiky ze dne 4. 4. 2019, že žalobci byla udělena mezinárodní ochrana na území Řecka dne 23. 3. 2018 a byl vydán doklad s povolením k pobytu v rozmezí platnosti ode dne 23. 5. 2018 do dne 21. 5. 2021. Proto není možno řešit jeho situaci podle nařízení Dublin III a jeho případné přemístění do Řecka podléhá readmisním dohodám příslušných členských států EU.
5. Žalovaný tedy shledal jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou, protože neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Proto řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil pro nepřípustnost žádosti.

III. Žaloba

6. V žalobě uplatnil žalobce proti napadenému rozhodnutí následující žalobní body. Předně uvedl, že nečiní spornou skutečnost, že mu byla udělena mezinárodní ochrana v Řecké republice. Poukázal však na znění čl. 33 odst. 1 procedurální směrnice a jeho výklad obsažený v rozsudku C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17.
7. Podle názoru SDEU čl. 33 odst. 2 písm. a) procedurální směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání členskému státu v tom, aby využil možnosti poskytované tímto ustanovením a odmítl žádost o přiznání postavení uprchlíka jako nepřípustnou z důvodu, že jiný členský stát již přiznal žadateli doplňkovou ochranu, pokud předvídatelné životní podmínky žadatele jakožto osoby požívající doplňkové ochrany v tomto jiném členském státě ho nevystaví vážné hrozbě, že

- bude podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Tato hrozba připadá v úvahu pouze tehdy, pokud by se žadatel vzhledem ke své zvláštní zranitelnosti nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitl v situaci krajní hmotné nouze.
8. Žalobce dovozuje, že v případě, že by životní podmínky držitelů mezinárodní ochrany v jiném členském státě mohly žadatele vystavit vážnému riziku nelidského či ponižujícího zacházení, nemůže ČR odmítnout jeho žádost jako nepřijatelnou.
 9. Ohledně špatných podmínek v Řecku žalobce poukázal na zprávu Pro Asyl ze roku 2017, příp. její Update z roku 2019. *Legal note on the Living conditions of Beneficiaries of International Protection in Greece* dostupnou na internetu.
 10. Podle názoru žalobce je obecně známou informací, že azylový systém v Řecku se již dlouhodobě potýká se systémovými problémy. Tato situace ostatně vedla k odsouzení Řecka za porušení čl. 3 Evropské úmluvy ze strany ESLP v rozsudku ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku v roce 2011. Většina evropských zemí včetně ČR přistoupila k pozastavení veškerých dublinských transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka. Situace držitelů mezinárodní ochrany v Řecku je podle výše citovaných zpráv stejná jako situace žadatelů o mezinárodní ochranu.
 11. Vysokou míru závažnosti nedostatků řeckého azylového systému spatřuje žalobce v tom, že žadatelé se ocitají v situaci krajní hmotné nouze, kde nemohou uspokojovat své nejzákladnější potřeby (jídlo, pití, očista), k čemuž žalobce odkázal na rozsudek SDEU ve věci Jawo C-163/17 ze dne 19. 3. 2019.
 12. Z uvedených důvodů žalobce uzavřel, že žalovaný pochybil, pokud se vzdor těmto skutečnostem nezabýval obavami z návratu žalobce do Řecka a řízení o jeho žádosti zcela automaticky zastavil pouze s odkazem na dříve udělenou mezinárodní ochranu v Řecku.

IV. Vyjádření žalovaného

13. K obsahu žaloby se žalovaný vyjádřil tak, že žaloba není důvodná. Odkázal na zjištěný skutkový stav a uvedl, že až v žalobě žalobce zpochybnil poměry v Řecku s tím, že tam nechce vycestovat.
14. Problémy, které žalobce popisoval (vztahy s Araby, nedostatek volných pracovních míst) podle názoru žalovaného nedosahují v jeho konkrétním případě takové míry závažnosti, aby žalobce nezávisle na své vůli a osobní volbě se ocitl v krajní nouzi, kdy by nemohl uspokojovat své nejzákladnější potřeby (jídlo, pití a hygiena). Žalovaný připomněl, že žalobce žil v Řecku na různých místech a asi rok v uprchlickém táboře u Athén, kde měl zajištěno bydlení a dostával peníze na nákup potravin.
15. Byly mu vydány řecké doklady, které mu umožňují žít a pracovat v jiných státech EU (tedy i v ČR) po vyřízení formálních náležitostí.

16. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že se nedopustil žádného procesního pochybení a jeho rozhodnutí není nezákonné. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
18. Krajský soud žalobě nepřiznal odkladný účinek (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2019, č.j. 33 Az 19/2019-21).
19. Krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání za podmínek ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť s tímto postupem účastníci souhlasili, resp. nevyjádřili svůj nesouhlas ve stanovené lhůtě.
20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice.).
21. Stran zjištění skutkového stavu věci soud vycházel ze **správního spisu**, kde je kromě žádosti o udělení mezinárodní ochrany a poskytnutí údajů k ní ze dne 25. 3. 2019 založen také protokol o pohovoru k žádosti. Žalobce zde popsal režim v řeckém uprchlickém táboře Skamaragas, kde podle něj nebylo bezpečno. Dostával tam peníze na potraviny (cca 150 EUR měsíčně). Doklad o udělení mezinárodní ochrany, který v Řecku dostal, je platný do 21. 5. 2021. Peníze mu posílali do Řecka i jeho rodiče. V Řecku nezůstal, protože tam měl problémy s muslimy, kteří ho chtěli zabít. Úřady mu nepomohly, protože neměl peníze na úplatky. Během doby, co tam žil, byl asi šestkrát napaden. Důvody, proč ho napadli, jsou asi v tom, že je ateista a komunista kurdské národnosti. V Řecku není žádná práce a lidé tam mají hlad. Žalobce se zmínil o tom, že má příbuzné v Německu. Do Řecka se nechce vrátit. Má deprese, protože byl vyšetřen psychologkou, ale nedali mu žádné léky. Má posttraumatický syndrom v návaznosti na iránskou vazbu. Žalobce zdůraznil, že chce získat povolení k pobytu a pracovat v ČR.
22. V rámci komunikace s řeckými orgány (Ministerstvem pro migrační politiku) bylo zjištěno, že řecká strana nemůže přijmout žalobce zpět podle nařízení Dublin III, neboť je poživitelem mezinárodní ochrany v Řecku ode dne 23. 3. 2018. Žalobce se dne 24. 4. 2019 seznámil s podklady pro rozhodnutí.
23. Žaloba **není důvodná**
24. V předmětné věci šlo o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost žádosti (§ 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu). Krajský soud tedy přezkoumával vzhledem ke vzneseným žalobním námitkám kromě samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí a zákonnosti řízení o jeho vydání pouze otázku, zda byla žádost vyhodnocena správně jako nepřipustná, neboť žalobce je občanem členského státu EU.

25. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu platí, že *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, byla-li žadateli o udělení mezinárodní ochrany udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie.“* Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
26. Citovaná právní úprava je do značné míry transpozicí čl. 33 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/32/EU (tzv. procedurální směrnice), který v odst. 2 uvádí důvody nepřijatelnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mezi které podle písm. a) náleží také situace, kdy mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát.
27. Citované ustanovení procedurální směrnice bylo vyloženo mj. žalobcem odkazovaným rozsudkem SDEU ve spojených věcech C-297/17, C-318/17 a C-319/17, kde SDEU dospěl k tomuto právnímu názoru: *„Článek 33 odst. 2 písm. a) směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání členskému státu v tom, aby využil možnosti poskytované tímto ustanovením a odmítl žádost o přiznání postavení uprchlíka jako nepřijatelnou z důvodu, že jiný členský stát již přiznal žadateli doplňkovou ochranu, pokud předvídatelné životní podmínky žadatele jakožto osoby požívající doplňkové ochrany v tomto jiném členském státě ho nevystaví vážné hrozbě, že bude podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Okolnost, že osobám požívajícím takové doplňkové ochrany nejsou v uvedeném členském státě poskytovány žádné dávky k zabezpečení existenčních potřeb, případně jim jsou v porovnání s jinými členskými státy poskytovány jen ve velmi omezeném rozsahu, ale není s nimi přitom v tomto ohledu zacházeno jinak než se státními příslušníky dotčeného členského státu, může vést ke konstatování, že by tento žadatel byl v daném státě vystaven takové hrozbě, pouze tehdy, pokud má za následek, že by se žadatel vzhledem ke své zvláštní zranitelnosti nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitl v situaci krajní hmotné nouze.“*
28. Krajský soud k předmětné věci v první řadě uvádí, že řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo zastaveno v důsledku příslušnosti jiného členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale proto, že žalobce je poživatel mezinárodní ochrany v jiném členském státě (Řecku). Tyto situace nelze minimálně z formálního pohledu směřovat či zaměřovat, jak se snaží žalobce tvrdit. Úkolem žalovaného v těchto případech není detailně zkoumat, zda nedochází v členském státě poskytujícím žadateli mezinárodní ochranu k systémovým nedostatkům v azylovém systému, ale pouze eliminovat eventuálně kritické situace, k nimž by výjimečně mohlo dojít a které by zapříčinily, že by poživateli mezinárodní ochrany mohla vzniknout velmi závažná újma. K takovému hodnocení podmínek v Řecku by musely na straně žalobce stát silné individuální faktory, které by zapříčinily nutnost podrobného posouzení jeho začlenění do sociálního systému v členském státě, který mu poskytuje mezinárodní ochranu.
29. V tomto duchu také judikoval SDEU v rozsudku ve věci C - 163/17 (Jawo), kde odpovídal mj. na položenou předběžnou otázku, zda je přemístění žadatele o azyl do příslušného členského státu protiprávní, pokud by byl uvedený žadatel v případě udělení mezinárodní ochrany v tomto státě *vystaven vážnému riziku, že vzhledem k*

předvídatelným životním podmínkám v něm bude podroben takovému zacházení, jaké je uvedeno v článku 4 [Listiny].

30. SDEU v citovaném rozsudku na položenou otázku odpověděl tak, že *článek 4 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takovému přemístění žadatele o mezinárodní ochranu, ledaže by soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, který byl podán proti rozhodnutí o přemístění, na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem konstatoval skutečnou existenci tohoto rizika pro tohoto žadatele z toho důvodu, že v případě přemístění by se uvedený žadatel ocitl nezávisle na své vůli a osobní volbě v situaci silné materiální deprivace. V tomto ohledu platí, že má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89). Zatřetí, pokud jde o otázku, jaká kritéria musí příslušné vnitrostátní orgány při tomto posuzování uplatnit, je třeba zdůraznit, že k tomu, aby se na nedostatky uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku vztahovala působnost článku 4 Listiny, který odpovídá článku 3 EÚLP, a jehož smysl a dosah je tudíž podle čl. 52 odst. 3 Listiny stejný jako smysl a dosah, který uvedená úmluva přikládá svému článku 3, musí tyto nedostatky dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (viz ESLP, 21. ledna 2011, M. S. S. v. Belgie a Řecko, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, bod 254).*
31. Podle SDEU by této obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (viz ESLP, 21. ledna 2011, M. S. S. v. Belgie a Řecko, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, body 252 až 263). SDEU uvedl, že taková míra závažnosti tudíž není dána v situacích, které třebaže se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, neznamenají vážnou materiální deprivaci, kdy se tato osoba ocitá v natolik závažné situaci, že takovou situaci lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení.
32. Přesto však nelze zcela vyloučit, že by žadatel o mezinárodní ochranu mohl ve svém konkrétním případě prokázat existenci výjimečných okolností, jež by znamenaly, že v případě přemístění do členského státu, kterému by obvykle příslušelo posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu, by se tento žadatel kvůli své zvláštní zranitelnosti a nezávisle na své vůli a osobní volbě po přiznání mezinárodní ochrany ocitl v situaci silné materiální deprivace, která splňuje kritéria uvedená v bodech 91 až 93 tohoto rozsudku.

33. Krajský soud sám se věnoval hodnocení přijímacích podmínek v Řecku kupř. v rozsudku ze dne 1. 6. 2020, č.j. 33 A 29/2020-31 (přístupný na www.nssoud.cz), kde dospěl mj. k závěru, že nelze popřít, že řecký azylový systém je stále stížen stále řadou problémů, které souvisejí s tlakem migrantů přicházejících přes hranice s Tureckem. EASO v posledních letech věnovalo řeckému azylovému systému značnou pozornost a pomáhalo mu s přípravou kvalitně proškoleného personálu do hotspotů a azylových středisek (tzv. re- dublinizace). Oproti stavu v letech 2015 a 2016, kdy transfery do Řecka pod vlivem judikatury ESLP vůbec neprobíhaly, je však současný stav nepochybně lepší, přičemž se samozřejmě vyvíjí spolu se změnami migračních toků.
34. Žalobce lze navíc jen těžko považovat za zranitelnou osobu. Tvrdil sice již ve správním řízení, že trpí depresemi, které ovšem neléčí. Sám vypověděl, že (pravděpodobně již v Řecku) prodělal vyšetření psycholožkou, nicméně nedostal žádnou léčbu. V těchto okolnostech ještě krajský soud nespatřuje důvod, aby na žalobce nahlížel jako na osobu se zvláštními potřebami ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu ve spojení s čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice).
35. V případě žalobce však jde spíše o otázku materiálního zabezpečení poživatele mezinárodní ochrany. Ze skutečností uvedených žalobcem ve správním řízení však nevyplývá, že by žalobce musel čelit v Řecku takové materiální deprivaci, o jaké je řeč v rozsudku SDEU C-163/17 (Jawo). Žalobce pobíral v Řecku od státu finanční příspěvek a měl kde bydlet, jakkoliv se jednalo o uprchlický tábor. Sám přiznal, že mu poskytovala podporu i rodina a v Řecku strávil cca jeden rok, než se rozhodl odjet do Spolkové republiky Německo. O materiální deprivaci v pravém slova smyslu v jeho případě tedy nejde, v čemž je třeba přisvědčit žalovanému.
36. Stran namítané zprávy o poměrech má smysl zkoumat pouze aktuální situaci, nikoliv data z roku 2017 založená na ještě starších zprávách. Krajský soud v tomto ohledu nespatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pro jehož rozhodovací důvody nebylo zkoumání podmínek v Řecku vzhledem k individuálnímu profilu žalobce coby žadatele o azyl jako relevantní. Krajský soud pouze upozorňuje, že v případě zranitelných osob (zejm. rodin s dětmi, obětí mučení či nelidského zacházení atd.) by žalovaný měl shromáždit do správního spisu takové podklady, které mu umožní se zabývat otázkou sociálních standardů poživatelů mezinárodní ochrany v Řecku.
37. Krajskému soudu je z jeho činnosti známa kupř. zpráva AIDA Country Report: Greece, Update 2019 (http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_gr_2019update.pdf), která uvádí, že poživatelé mezinárodní ochrany v Řecku mají skutečně problémy s integrací na trhu práce a na řadu sociálních dávek nedosáhnou z hlediska nastavení dávkových schémat, která vyžadují dlouhodobý pobyt v Řecku. Nebezpečí krajní nouze tak logicky hrozí právě osobám, které si nemohou obstarat prostředky na obživu prací a vyživují jiné osoby (nezletilé děti, ekonomicky neaktivní osoby vyššího věku). Nicméně na druhé straně se uvádí, že takovým lidem poskytují pomoc nevládní organizace a dostávají příspěvky na živobytí, což koresponduje i s příběhem žalobce, který hladem ani nouzí netrpěl. Problém s uplatněním poživatelů mezinárodní ochrany

na trhu práce je sice zásadní, nicméně podle názoru krajského soudu ho lze kvalifikovat jako rozdíl v nastavení sociálního systému členských států, který není citovanou judikaturou SDEU pokryt. Sociální dávky a služby jsou v Řecku poskytovány v souladu s čl. 29 kvalifikační směrnice za zásadně stejných podmínek, jak jsou poskytovány státním příslušníkům tohoto členského státu.

38. Žalobce má platné doklady poživitele mezinárodní ochrany i cestovní doklad. Může tedy legálně cestovat v zemích schengenského prostoru. To, že v Řecku je málo pracovních příležitostí, nemůže samo o sobě obstát jako důvod, pro nějž by mu měla být přiznána mezinárodní ochrana v jiném členském státě, kde je na trhu práce více pracovních míst. V případě návratu do Řecka by jen těžko znovu byl umístěn ve stejném uprchlickém táboře jako při své cestě z Iránu do Řecka, a proto ani jeho tvrzené problémy s Araby nehrají v tomto posouzení zásadní roli.
39. Krajský soud dodává, že bezprostředním efektem napadeného rozhodnutí není (na rozdíl od rozhodnutí o přemístění dle nařízení Dublin III) navrácení žalobce do Řecka, tudíž považuje výše uvedené úvahy za dostačující k vypořádání žalobní argumentace.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. září 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

